

stilles for hvert af Finantsaarene 1856—57 og 1857—58 det Beløb, som efter Lov af 5te April 1855 er tilfaldet de under Ministeriet ikke pensionsberettigede Embedsmænd og Bestillingsmænd, forøget med en Halvdeel, til Ministeriets Raadighed, for efter sammes Skjønnende at fordeles mellem disse Embeds- og Bestillingsmænd.

§ 8.

Nærværende Lov gjælder for Finantsaarene 1856—57 og 1857—58, forsaavidt ei forinden almindelige Lønningslove for Kongerigets særlige Embedsmænd og Betjente maatte udkomme. For de Embedsmænd, som i fast Indtægt have under 900 Rd. i Gage, beregnes Tillæget efter denne Lov fra 1ste Januar 1856. Ved Beregningen af en i de nysnævnte Tidrum afgaaet Embedsmænds Pension kommer det ved denne Lov tilstaaede temporaire Gagetillæg ei i Betragtning.

§ 9.

Indenrigsministeren bemyndiges til at afgjøre alle i Anledning af denne Lovs Anvendelse opstaaende Spørgsmaal, og skal saaledes Forklaringen af denne Lov ei kunne gjøres til Gjenstand for Rettergang.

Motiverne til foranstaaende Lovudkast ere saalydende:

Den Erkjendelse har i de senere Aar stedse mere og mere gjort sig gjældende, at det under de nuværende Conjunctioner og de stegne Priser paa alle Livsfornødenheder vilde blive nødvendigt at forhøje Indtægterne for de af Statens Embeds- og Bestillingsmænd, som ere lønede med en fast Pengeindtægt; det er fra næsten alle Sider blevet indrømmet som i høj Grad ubilligt, at, medens alle Livets første Fornødenheder ere stegne til det Dobbelte og Forholdene i det Hele ere saadanne, at Pengenes Værdi ogsaa i andre Henseender er nedbragt under hvad den var for ifkun 7 à 8 Aar tilbage, Gagerne dog ere forblevne de samme, som de have været i en længere Aarrække.

Man har gjentagne Gange indskrænket sig

til ved vieblikkelig Dyrtidshjælp til dem, der maatte ansees som meest trængende, at forebygge, at ikke en stor Deel af Statens ringere aflagte Embeds- og Bestillingsmænd skulde blive udsatte for egentlig Nød. Det maa imidlertid, uagtet disse Foranstaltninger have bidraget Noget til Nødens Lindring, erkendes, at man derved langt fra har hævet det fortrykte Forhold, som Embedsclassen for Tiden er undergiven. Det tør nemlig ansees som givet, at det ikke blot er det underordnede Embeds personale og Bestillingsmænd, hvis Indtægter under den nuværende dyre Tid ikke have kunnet tilstrække, men at det Samme i ligesaa fuldt Maal kan siges at gjælde om en Mængde af dem, der ere bedre gagerede, idet disse paa Grund af deres Alder og øvrige Forhold i Reglen vilde have større Udgifter til sig og Familie. Hertil slutter sig den almindelige Betragtning, at, naar Embedsmændenes Lønninger dog maae forudsættes at være fastsatte i Forhold til Arbejdets Bessaffenhed og Embedets Vigtighed og Betydning, forrykkes hele Forholdet, naar Indtægtens Værdi synker saa betydeligt under hvad den ved Gagernes Ansættelse er beregnet, som Tilfældet virkeligen er blevet. At dette ogsaa er blevet erkjendt; derom vidne mangfoldige Uttringer under Forhandlingerne angaaende de i nærværende og forrige Aar emanerede Love om overordentlig Understøttelse til visse ringere gagerede Embeds- og Bestillingsmænd, og Grunden til, at man hidtil har troet at burde indskrænke Understøttelsen i denne Retning, har, i det Mindste, for en stor Deel, været Forventningen om, at den i de senere Aar indtraadte Forhøielse i Priserne paa alle Livsfornødenheder ikke vilde blive varig.

Ministeriet kan imidlertid, efterat denne Forudsætning har vist sig urigtig, for nærværende Tid saameget mindre indskrænke sig til at foreslaae en Gjentagelse af de tidligere Dyrtidslove, som det desto værre har vist sig, at en meget stor Deel af Embedsclassen i de nu forløbne Aar har seet sig nødsaget til at paa- drage sig Gjældsforpligtelser, og derhos de høje Priser paa Landets Producter paa den ene Side har fremkaldt en større Velstand hos de fleste Borgerclasser, med hvem Embedsclassen